

Коливання валютного курсу спричиняють також валютні обмеження, встановлені регулятором. Тому валютні обмеження також виступають інструментом державного регулювання валютного курсу. Валютні обмеження – це певна система правил та сукупність заходів, спрямованих на обмеження операцій з валютними цінностями, іноземною валютою та золотом. Дані обмеження затверджуються законодавчо та поширюються на всі валютні операції в країні

Основні висновки. Застосування визначених вище методів регулювання валютного курсу може як знизити, так і підвищити вартість національної грошової одиниці. Такі інструменти досить активно використовуються центральним банком країни як в умовах економічної стабільності, так і в умовах кризи. Ефективність та дієвість цих інструментів залежить від правильності та доцільності їх використання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кейнс Дж.М. Загальна теорія зайнятості, відсотка і грошей /Дж.М. Кейнс. – М., 1978 – 150 с
- 2.Трифонов О.Д., Горпинич О.О. Сучасні проблеми валютного регулювання в Україні / О.Д.Трифонов, О.О.Горпинич // «Молодий вчений» • No 11 (51) • листопад, 2017 р. – С 1333-1337

Марина Кіосова,
студентка 6 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **П. В. Захарченко,**
д.е.н., професор (БДПУ)

МОДЕЛІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Господарська діяльність підприємств в ринкових умовах ставить перед ними особливі вимоги до їх системи управління. Велика кількість чинників, що впливають на економіку підприємства, значна невизначеність цих чинників, відсутність однозначних аналітичних залежностей між параметрами, що характеризують діяльність підприємств, обумовлюють складність завдань управління ними.

Основною метою наукового дослідження є розробка моделей оптимізації стратегічного управління з використанням економіко-математичного моделювання [1].

Сучасна теорія стратегічного управління представлена досить різними підходами не лише до понять і моделей стратегічної поведінки, але і до їх інструментально-методичного забезпечення. На цьому фоні привабливою виглядає класифікація стратегічного інструментарію за трьома групами: конструктивно-аналітичний, на основі досвіду і знань та на основі ідей і інновацій. Перший включає: стратегічне планування, аналіз чутливості, метод дискусій, сценарне планування, теорію варіантів, теорію ігор, стратегічні семінари, класичні матричні моделі. Дослідний інструментарій включає логічний покроковий підхід, процеси розподілу

ресурсів, культурні процеси, когнітивно-інтуїтивні методи, політичні процеси. Інноваційний підхід містить наступні дії: розширення кордонів появи інновацій, створення інноваційної культури організації, встановлення «простих правил», підтримка нестійкого нерівноважного стану організації, створення контексту для самонавчальної організації [2].

Синергетичний підхід до процесу управління стратегією управління спирається на принципи еволюційного розвитку. Відповідно до його ми розглядаємо стратегічну модель для мети його впровадження на підприємстві як процес її послідовного розвитку у складі чотирьох типів:

1. Економічна модель стратегії синергетичного типа.
2. Модель стратегічного планування.
3. Економічна модель з елементами повчальної стратегії.
4. Модель інноваційного типа з повним вживанням повчальної стратегії.

Відповідно до характеристики кожного з трьох названих вище інструментів і чотирьох стратегічних моделей можна зробити висновки про міру відповідності кожної групи інструментів певної стратегічної моделі. Тенденція така, що при розвитку стратегічної моделі від економічної до інноваційної відбувається зниження вірогідності використання конструктивно-аналітичного інструментарію і зростання використання «дослідного» і «інноваційного» інструментів.

Таким чином, поєднання якісного змістовного аналізу стратегічних дій і їх результатів із застосуванням до цих процесів навіть окремих нескладних математичних моделей дозволяє підняти науково-практичну обґрунтованість стратегічних рішень. Це підкреслює, якими значними можливостями в майбутньому володіє методологія міждисциплінарного синергетичного підходу і його теоретичні основи для вдосконалення розвитку системи стратегічного управління.

ЛІТЕРАТУРА

1. Забелин П.В., Моисеева М.К. Основы стратегического управления. М.: Дело, 2007 – 311 с.
2. Кинг У., Клиланд Д. Стратегическое управление и хозяйственная политика. М.: Ком книга, 2010 – 466 с.

Юрій Клевцов,

студент 5 курсу

гуманітарно-економічного факультету

Науковий керівник: **М.П. Гриценко**

к, екон. н., доцент

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ БЕЗПЕКОЮ ПІДПРИЄМСТВ

Актуальність. Однією із найважливіших умов забезпечення стійкого зростання підприємства та формування позитивних результатів його фінансової діяльності є існування ефективної системи фінансової безпеки, яка забезпечить захист підприємства від загроз. На даний час господарюючі суб'єкти економіки, незалежно від форми власності, характеризуються наявністю постійного ризику та загроз, що пов'язані з